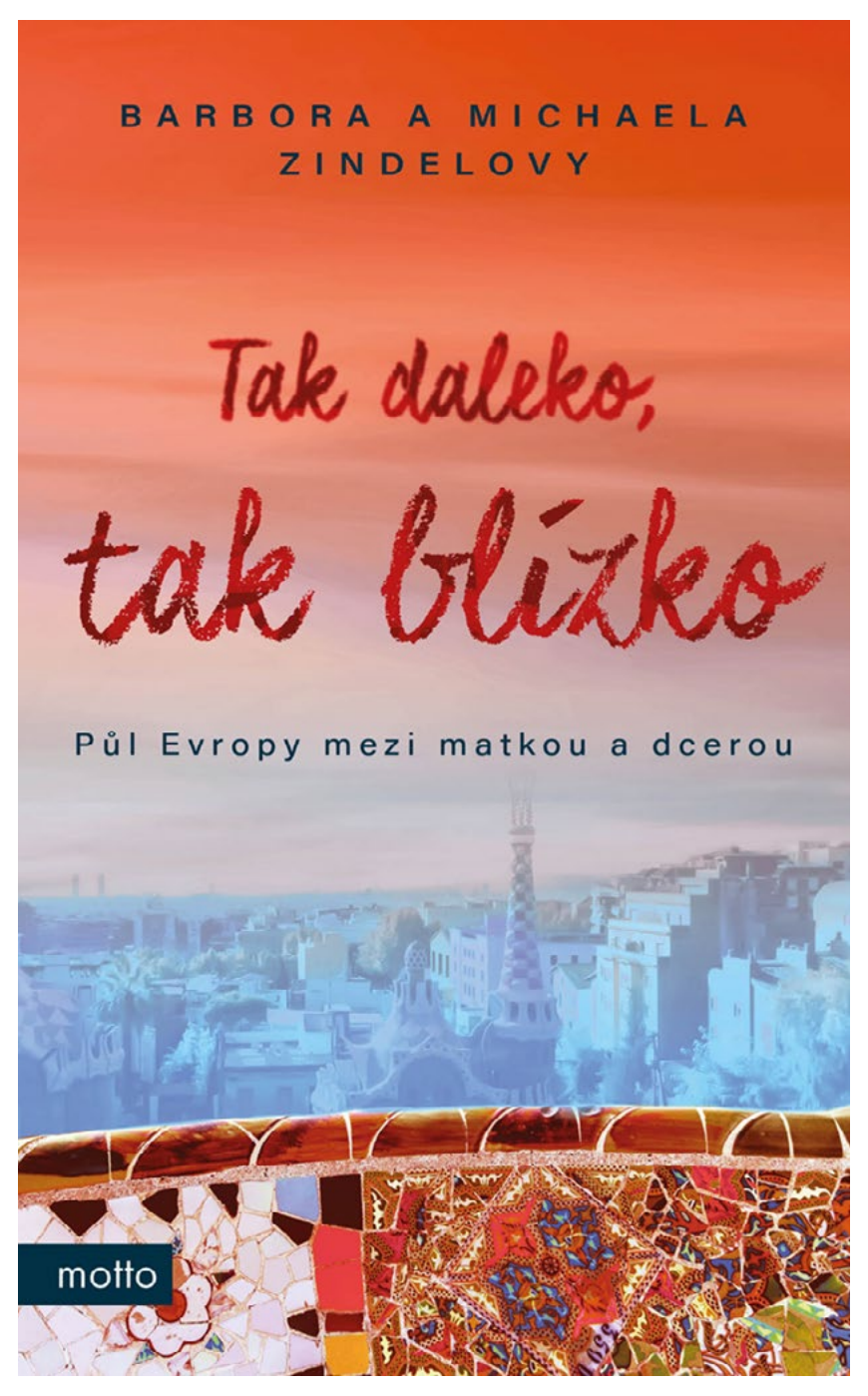

BARBORA A MICHAELA
ZINDELOVY

*Tak daleko,
tak blízko*

Půl Evropy mezi matkou a dcerou

motto

Tak daleko, tak blízko

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.motto.cz

www.albatrosmedia.cz

motto

Barbora Zindelová, Michaela Zindelová

Tak daleko, tak blízko – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

BARBORA A MICHAELA
ZINDELOVY

Tak daleko,
tak blízko

Půl Evropy mezi matkou a dcerou

Praha 2020

DALEKO OD SEBE

Hana (prosinec 2017)

„Mamí!“ ozve se hned za mnou a já sebou trhnu. Ten sopráněk přece poznám mezi všemi. Jde ale jen o hlásek z hloupého reklamního vánočního spotu, sedím doma úplně sama. Včera jsem tradičně navštívila adventní koncert sboru, kde roky zpívala. Při nástupu stejně oblečených siluet hledám v druhé řadě nalevo pokaždé tu „svoji“, plavovlasou. Stojí na svém místě. Uklidní mě to, bez kukátka a brýlí se tolik podobá Tereze.

Z ozvěny dceřiných Vánoc, prožitých zase skoro dva tisíce kilometrů od Prahy, se pořád vracím k poslané fotce s plamínky lodiček ze skořápek, co plují po vodě. Kdysi jsme to s Terezou dělávaly stejně. Na jejím malovaném znamení zvěrokruhu Vah je silueta tygra chystajícího se ke skoku. Jak výstižné! Terezina skořápka se každé naše Vánoce, napřed váhavě, ale nakonec vždycky, vydala přes vodu. Moje zato zůstávala trčet na strážném místě u mola.

Pryč se sentimentem, v teple odchované mládě je nadobro pryč. Je teď „odnikud“. Během dceřiných

návštěv Prahy se cítím pokaždé stejně, trochu zadýchaně. A bývám po jejím odletu standardně o dvě kila lehčí. Sinusoida našeho vztahu v době návštěv je pokaždé pěkně rozeklaná – nahoru a pak zase dolů. Jak Tereza jednou sarkasticky konstatovala, dva dny dobrý, třetí průser... Trochu to zabolí, ale jinak je to fakt trefné.

Kde a proč jsme se my dvě, já a ten pozdní jedináček, vlastně ztratily? Do křehké hranice dospívání vypadala spokojeně, pak už bojovala proti všem. A proti mámě nejvíc. Napřed diskutovala, později už spíš jen mlčela. Dala mi jednou dárek – knížku, návod, jak přežít dospívání svého dítěte. Obsahovala ovšem natolik velkorysý styl výchovy, že jsem svou šanci zřejmě nepochopila. Mezi námi, i doma, bylo pořád nanejvýš kolem nuly. Přehlížela mě, byla nad věcí. Jako bych jí už dala všechno, co mámy předávají. V osmnácti se Tereza odstěhovala k Emilce, mé matce, do centra Prahy. Prý bude blíž k fakultě. A dál ode mne, pomyslela jsem si. Upřímně, přišlo mi to tehdy, po nekonečných půtkách a dohadech, docela vhod. Konečně klid, přejde to...

V letech po odchodu se už Tereza domů moc nevracela. Až na zatoulaný kondom v jejím pokoji, svědka prvních milostných zkušeností, jsem o ní věděla pramálo. Objevovala se spolehlivě jenom

na Vánoce. Napéct marokánky, zapálit svíčky, rozdat dárky. Pečlivě roztřídila balicí papíry a byla zase pryč. Sledovala jsem její studium, několikrát mi vyložila tarotové karty, zkrátila si a pak zase nechala narůst vlasy. Ovšem průšvihy, především ty většího kalibru, jsem sledovala takřka v přímém přenosu. „Mamí!“ začínaly její telefonáty. Věděla, že zaručeně zafunguju. Podle rčení Malé děti, malé starosti, velké děti... Zamražené krabičky s cukrovím pro ni schovávám každý rok. Vánoce mohou být i v červenci, ne?

Kolikrát jsem si při našich bezeslovných i hlasitých půtkách bez vítěze vzpomněla na slova uznávaného odborníka na kabalou. Jednou, ve veselé společnosti, padla po nějaké sklence zvláštní nabídka – pokud nám na někom moc záleží, vyloží nám partnerskou numerologickou kabalou. Prima, záleží mi na Tereze. „Dětem nevykládám,“ odmítl předem striktně napsaná čísla, ze kterých vyčetl její věk. Pak si ale přece jen napsal naše data do dvou magických obrazců a po malé odmlce pronesl: „Mockrát jsem podobnou věc neviděl. Víte, v číslech má všechno svůj smysl a řád. Energie vašich osobních čísel je strašně silná, blízka a přitom protichůdná, vy máte zapnuté všechny motory, ona je pomalu startuje. Moc dlouho to trvá, tedy podle vás. Až je ale kompletně zapne a vy budete poblíž,

bude rozhodně lepší, když bude mezi vámi někdo třetí.“ Během půlnočního loučení, ten večírek mi věštba nezkazila, mi ještě poměrně soustrastně ke své vizi dodal: „Ta vaše holka má hrozně ráda slunce. A taky ji chvalte, rozkvetete... Hodně jí opakujte slovo sluníčko!“ Hlouposti, pomyslela jsem si s nadhledem před spaním. Lístečky s rozmáchlými číslicemi mám nicméně schované dodnes.

Pochválit a pohladit Terezu jsem často zapomínala. Prostě trochu akurátní knihovnice, co chce pro své dítě, jedináčka, to „nej“. Hlavně lepší roky, než prožívala sama. Tančila jsem a tančím tak rychle, jak dokážu – řečeno mou oblíbenou knížkou Barbary Gordonové. Prostě život podle abecedy s vyrovnanými svazky příběhů, s happy endem i bez něj. Hlavně když v nich nechybí velký dramatický oblouk, to je moje. Nové romány už jen zběžně prolistuji, málokdy je přečtu celé, jeden velký totiž zrovna prožívám na vlastní kůži.

Let poslední pětiletkou sezon byl všechno, jen ne zoufale jednotvárný a nudný. Pro Terezu i pro mne... Jedeme v rychlém rytmu, až poklusu, dál v podobných kruzích, každá pěkně jinde – setkáváme se jen během horkých prázdnin a ke konci roku. Útržky mých vzpomínek připomínají koláž: nugátově sladkou, citrónově kyselou, s jizvami svízelů a krátkými okamžiky štěstí. U menších ani

větších problémů nebývám, často je vůbec neznám nebo se je dozvím až s časovým odstupem.

Lidé často žijí na dvou stranách světa a marně se snaží k sobě dostat. Ale taky často žijí vedle sebe, a přece tak daleko. K čertu s numerologií! Čím starší jsem, tím víc si uvědomuji, že nejde o to, co nastane, ale jak se se vším teď a tady vypořádáme. Rozhodla jsem se to stabilní konstatování, připsané do kolonky ztráty: *jedna dcera*, změnit. Člověk se jenom párkrát otočí a je mu... My dvě přece ještě nehrajeme přesčas a na penalty.

„Je mi líto, nejvíc ze všeho na světě toho, co jsme si nikdy neřekly,“ pronesla jsem u skleničky bílého. Tereza mlčela a pak jen pronesla: „Jednou se všechno dozvíš.“ Váhavý tygr v ní se chystal ke skoku. Čekala jsem na její přitakání dva roky. Sama bych nikdy nedokázala zaplnit některá nepopsaná místa na naší časové mapě, zůstala by sněhobílá, jako omylem nevytištěný arch v už dopsaném příběhu. Včetně tajemek a záhad nevyjasněného vztahu, umístěných docela nejhrouběji, v nějaké tajné skříňce duše.

Věděla jsem jediné – že musím počkat, až dostane chuť střídat se u kormidla vyprávění se mnou. Už dobře vím, že pokud se Tereza rozhodne, tak jednou provždy. Když konečně přikývla, nechtělo se mi, před kupou starých diářů, fotek a letitého

deníku, do toho všeho zakousnout. Je přece tak zatraceně pohodlné nechat to prostě tak. Proč rozplétat ty zašmodrchané a pokroucené roky, když život nerozdává zrovna nejlepší karty? Ale dané slovo platí, pokusíme se o poctivou inventuru. Můj deník, otevřený po mnoha letech od boomu techniky, je v trendu současné komunikace tak zastarale pomalý, uvízl snad v minulém století. Teď bývám na sítích. Dokážeme vydolovat z uložených vzpomínek, poslaných obrázků, dlouhých mailů, informačních skypů a bleskurychlých telefonů prožitou pravdu? Jedna její část je tady v Praze, druhá ve Středomoří. Podaří se nám spolu poskládat mozaiku něčeho smysluplného?

Lidé, kteří zůstávají doma, když prší, umírají v šedesáti třech letech jen proto, že zůstávají doma, když prší, napsal Terezin oblíbený dětský spisovatel Jiří Kalousek. Měla bych podle toho aforismu být už po smrti. Existuje ovšem i jiná varianta, nezůstat doma, i když prší... Hraju přece o nastavení našeho společného času. Za pokus to snad stojí. Ale jak k tomu sblížení dojít?

Co vlastně máme společného? A co rozdílného? Vlnité vlasy, když je vlhko. Pořádkumilovnost, smysl pro detail a maličkosti. Ona víc... Seřazené knížky, pěkně podle žánrů. Lék na bolení v krku. Když zůstane v pračce papírový kapesník, je v mé

přední a v její zadní kapse. Já volím sklo, ona má raději dřevo. Máme oblíbené ochozené boty, které se nám nechce vyhodit. Její milované zavazovací, kotníčkové, s mnoha nachozenými kilometry, jsou uložené pěkně doma v poličce. Moje jsou zásadně na podpatku. Prý máme podobný hlas i úsměv. Shodná je odpověď na otázku: To jsi pekla ty? Blázníš?! Všechno už řešíme samy za sebe. Ona má názory o generaci jinde než já. Někdy se jedná o hodně rychlé a jindy záměrně odkládané řešení. K patnácti minutám zpoždění má oproti mně velmi vlažný vztah. A na její rychlé změny nálad prostě nemám. Dvě stejné sukně, které se nám jednou zalíbily, visí v šatníku, jedna tady, druhá tam. Kabát, který voní podobným parfémem, s sebou vozím na letiště na rychlý převlek z teplých krajin domů na sever. U moře se ona dívá na nebe, já do vln. Jsme tak blízko, a přitom tak daleko...

ODLOUČENÍ

Hana (2011)

Když Tereza napíše na Skype, je dobře. Když se odmlčí, bývá z nějakého důvodu zle. Moc ji online, zelenou, na notebooku nevidám... Musela jsem si přivyknout na počítač, pak na tablet. Víím, že přenosy jsou rychlé a efektivní, ale až na výjimky se z nich vytratila empatie a radost. Jsou to informativní vzkazy, prosby, žádosti. Stav duše se v téhle rovině vytrácí. Pokud se privátu týče, na nejvyšší příčce stojí sdělení „Zase mě bolí v krku“. A na konci se říká místo „Ahoj zítra“ jen „Napíšeme si“. Zvykla jsem si už jen poptávat se na stav věcí v hraničních okamžicích. Otázka „Co se děje?“ mi už zůstává jako úvodní asi napořád. Zvyknu si na to? Asi nemám jinou šanci, hlavně aby to zvládla ona – ovšem, už je přece dávno dospělá... Příklad nového produktu konce minulého století: potulný expat, rodu ženského. Není ale čas exulantství z časů Komenského, nepíše se ani rok 1968, je nové tisíciletí. Pohledná holka, s mnoha certifikáty, ale hlavně se čtyřmi cizími hbitými jazyky v puse, které jí postačí na komunikaci nejen v zemích Evro-

py. Ten naposled – prý snadno a rychle – naučený, španělština, se v každodenní praxi života vyhoupl na první místo.

Rodinná rada měla mnohé výhrady k Terezině suverénní větě o tom, že řídit firmu za pomoci internetu a dobrého laptopu (na ten se rodina k jejím třicetinám složila) je v globálním terénu jednoduché. I když nemám žádný ukázkový příklad románu po ruce, tušila jsem, že jde zatím spíš o sci-fi než o pojednání ze současnosti. Ale ona přece neodchází z Čech až na konec světa, jen na ten prosluněný Pyrenejský poloostrov. A pak, Terezin přítel Pablo byl pro ni ze začátku v cizině jistá kotva, stal se Terezinou pomocnou rukou, ve společnosti i doma, při vysvětlení a někdy přešlapech, faux pas ve světě Kastilců, statečného Cida a výmluvného Cervantese. Hlavně ji ale drží v jakési ochranné česko-španělské bublině. A další rozdíly v každodenní realitě, kultuře, výchově, mentalitě? Netrap se tím, slyším Terezu v duchu...

Odchází do jiného světa s dvěma kufry a zbrusu novým nabušeným laptopem. Hned v prvním přečpaném kufru zmizela knížka, která nám doma dokázala vždycky spolehlivě spravit náladu, Jirotkův *Saturnin* – legendární paperback s ilustracemi Stanislava Dudy. Bude ho potřebovat víc než my, pomyslela jsem si, když jsem v knihovně na první

pohled zahlédla silnou mezeru. Nebyl čas ani chuť mluvit o něčem takovém, jako je „výbava“, poctivé cíchy jsou v teplém povětří nonsens. Platí to i o dalších domácích dovednostech, třeba rodinné kuchařské recepty budou ve středomořském prostředí taky k ničemu. Já vím, všechno může mít své nové začátky. Jak ale budou ty Tereziny na jihu vypadat?

Navíc princip společného soužití po dvou letech v Praze a posléze i ve Španělsku vyprchával. V Česku zůstal asi už navěky odložený jen Pablův památeční zimník, který na jihu nepotřeboval. Hned na první zastávce Tereziny cesty, ve španělské Murcii, se vytratil do mlhy, stejně jako inteligentní, svérázný Pablo. Podle dost racionálního prohlášení mé dcery dobře splňoval ustálený vnějškový standard pro mladé muže: prostě fajn, velkej chlap, se kterým je legrace a má krásné hnědé oči. V Praze jsem pár takových prototypů poznala. A Pablo? Dost rychle odhadl moji slabost pro architekturu a výtvarné umění, dokázal vymýšlet a realizovat skvělé výlety s pěknými trasami. Byl tolerantní, dost nad věcí, shovívavě pohlížel nejen na Terezinu nedochvilnost – výletní letadlo za hranice všedních dní vždycky nakonec dostihli... Pablovo legrační „pokoukáme“ se stalo rychle hitem našeho domácího slovníku.

Tenhle Terezin „svůdce“ postával u samotného zrodu atraktivní myšlenky na její trvalý přesun do Španělska. Zdálo se mi, že tihle dva moderní singlové si k sobě našli cestu. On bude vyučovat fotografii, ona se pokusí udržet svou firmu v chodu, v evropském povětrí. Silné pouto Pabla a Terezy po dvou letech, v Praze i ve Španělsku, povolilo. U nás doma zůstalo pramálo stop po obou – jen Pablův památeční zimmník. A v malém pokojíku skromný azyl pro navrátilce. Terezou velmi pečlivě vybraný „komprimovaný“ soubor dětství – tři banánovky nejoblíbenějších knížek, fotky v albech naleštěného dětství. Okno, postel, stoleček... Stačí to na další nový začátek? Co vlastně jde ze dne na den zrušit?

Ve škále domácí kuchyně mne přešla chuť kuchtit společné obědy ve čtyřech, včetně pro Pabla nově zavedené tradice „španělských ptáčků“. Až si můj muž trpce stěžoval, že s koncem Terezina česko-španělského vztahu zcela zmizely z mého rejstříku. Nikdo z nás netušil, zda se na našem slavnostním pražském menu zase objeví.

DO CIZINY NATRVALO?

Tereza (leden 2010)

Založila jsem si v počítači soubor – na heslovitě poznámky o mém odchodu, veletecích a proměnách. Zvykla jsem si na ten důvěrný kontakt, moderní návrat k diáři s komentářem. Ideální pro hodiny přeletů a přejezdů. První uložené záznamy z počátků mého „španělského“ života získávají nečekaný spád, všechno se nabaluje a zrychluje jako lavinová koule. Někdy si říkám, co by tak bylo, kdyby... Pak už vlastně nezbývá na tyhle řečnické dotazy čas.

Někdy později cestuju s omámeným kocourem Ríšou v přepravce. Odbavená nalahko, jako na dovolenou, jen s ním a jedním zavazadlem. Vytvářím si nový životní styl, který si už hodlám zachovat. Minimum sbalených věcí mi umožňuje další pohyb. Je to pragmatické a vlastně příjemné... Richard se stává tichým svědkem mých velkých změn. Nanejvýš mňoukne, nikdy nic nenamítá. Nediskutuje. Vzhledem k tomu, že jsem si od rané puberty o svých věcech rozhodovala sama, mi jeho neutrální postoj zcela vyhovuje. Přestupujeme

v Barceloně. Mám asi dvě volné hodiny – příruční zavazadlo i přepravku s Říšou jsem naložila na letištní vozík. A vyrážím ven, na cígo. Pozoruju úchvatný zimní západ slunce, odráží se v prosklené budově nového barcelonského terminálu – působí chladně a neosobně. Mám slabost pro horké letní slunce. Tohle ale není ono! Nepříjemně fouká a vítr nekompromisně proniká pod můj kdysi sváteční kabátek z dílny jedné z módních návrhárek, pro kterou jsem ještě nedávno pracovala.

Poslední dny v Praze byly tak rychlé a chaotické, že si ještě nedokážu pořádně poskládat myšlenky. V pražském bytě i v mé kanceláři zůstaly hromady věcí z horečnatého třídění. Ty nepotřebné i zcela zásadní. Pomáhala mi máma, Jirka a můj nejlepší kamarád Filip. Během několika dní jsme nekompromisně likvidovali život tří generací v jednom bytě s vysokými stropy, včetně klubek barevných vln a vyšívaných zástěr po babičce Emilce. Moje máma tady bydlela do třiceti a já odcházím se stejným údajem na časové přímce. Zůstala tu jen pronajatá kancelář a fialové autíčko, kterému říkám láskyplně Borůvka. Chtěla jsem změnu, je mi přesně třicet let a tři měsíce a na svou novou životní fázi se těším. Nejsem sice úplně přesvědčená, že nám to s Pablem klapne, ale vkládám do našeho vztahu celou svou sílu a energii. Nejvíc ze všeho

se těším na nové prostředí, moře, olivy a pomalejší tempo. Mám za sebou několik dost akčních let, ukončení studií žurnalistiky, během nichž jsem už pracovala na živnostenský list. Od hosteskování přes administrativní práci v Národním divadle, psaní pro internetová i tištěná média až po „být pravou rukou“ několika pražských módních návrhárek... Nakonec založím malou agenturu pro pořádání tiskových konferencí i módních přehlídek. Borůvka mi zůstává denně a v každém ohledu věrnou společnicí. Dokážu ji zaparkovat i do nejtěsnějšího místa, znám každou skulinu pražských parkovacích zón.

Jaký rytmus získá asi můj profesní život, práce z domova? Mám uspořenou nějakou rezervu, odpočinu si, pak se uvidí... Všechno je celkem pěkně rozběhnuté, alespoň podle daňových přiznání. Ale tělo mi začíná stávkovat, nutně potřebuju stop time, zhluboka se nadechnout a podívat se na dění posledních let pomalu a zdálky. Když ale z balkonu v pátém patře pozoruju nákladák odvážející nepotřebný nábytek na skládku, přes všechno těšení mi vyhrknou slzy. Do čeho se to vlastně pouštím? Už ale neexistuje cesta zpátky. A já o ni vlastně nestojím. Prostě zamkneme, klíč hodíme do studny a hotovo! Samozřejmě ne tak doslova. Určité množství věcí – dětské knížky, památeční

fotky a obrázky – si dočasně uskladním u mámy, v hlavním pražském stanu.

Už přes dva roky chodím se Španělem Pablem. Mým učitelem začátečnického kurzu španělštiny. Napřed jsme po sobě jen pokukovali, on ovšem hodně opatrně... Kromě toho, že je poněkud nesmělý, mají tamní lektoři zakázáno navazovat soukromé vztahy se studenty. Nestihla jsem termín první závěrečné zkoušky, a tak jsem si s Pablem musela domluvit náhradní. Při zkoušení jsem bez problémů obstála a po několika dnech jsem mu poslala e-mailem poděkování za to, že mi časově vyšel vstříc, s přáním pěkných prázdnin.

Na začátku dalšího semestru jsme zašli na pivo a já s údivem zjistila, že Pablo mluví celkem obstojně a roztomile česky. Přes všechny vykřičníky v jeho smlouvě jsme se po několika týdnech dali dohromady. Byly moc pěkné ty naše společné noci a dny... Navíc se mi španělština najednou dostávala do krve několikanásobnou rychlostí. Podnikali jsme s jeho kamarády různé víkendové akce. Velkou výhodou je, že většina z nich jsou také učitelé španělštiny, kteří okamžitě podle mého výrazu poznali, že některému obratu nerozumím. Mluvíli na mě pomaleji a trpělivě cokoliv vysvětlovali. V zaplacených hodinách pokračuju v gramatice

a ve volném čase zažívám na vlastní kůži temperamentní hispánskou mentalitu.

Začala jsem se se všemi místo podání ruky zdravít pusou na obě tváře, okamžitě tykat, naučila jsem se rychle a nadšeně hovorové, dvojsmyslné i peprné výrazy. Už na vysoké mně, holce z Prahy, chyběla odvázaná parta z koleje. K typickému bezstarostně bohémскому životu jsem přičichla málokdy. A najednou, ve svých osmadvaceti, si ho dopřávám plnými doušky. Nedělní brunch, bláznivá vyjížďka na koních, tramvajový hop trop po pražských hospodách s originálními druhy piva, na všechno je najednou čas. Přestávám si brát práci na víkend a ve španělštině se proboujiju rovnou do vyšší úrovně.

Žili jsme s Pablem osobitý česko-španělský mix. V hospodě si s chutí objednal i vepřové koleno s hořčicí a křenem. Je mistrem autentických momentů, v Praze nadšeně navštěvuje nefalšované pajzly čtvrté cenové kategorie. Zlobí se, když mu Češi snaživě odpovídají anglicky, jako by ho nechtěli pro výslovnost přijmout „do klubu“... On je na svoji češtinu patřičně hrdý a často se mě ptá na nejrůznější gramatické záludnosti. Díky chybám v pádech a záměnách slov spolu prožíváme nekonečný řetězec vtipných situací. Než mu to stačím vysvětlit, myslí si třeba, že u nás nosí dárky

„ježeček“, a já zase musím vzít na vědomí, že ve Španělsku vládnu o Vánocích Tři králové, *Reyes Magos*, kteří u nás postávají spíš v pozadí.

Pablo se pevně držel svého stylu, autentického retra jako vystřiženého z muzikálu *Hair* od Formana. Světem se protloukal většinou s pár drobnými po kapsách svých manšestráků... Pořád jako sólista, preferoval spíš krátkodobé přítelkyně s případným sexuálním „bonusem“. Vysvětloval mi, že španělští třicátníci mají své usazovací vize tak o pět, deset let opožděné, nikdo se jich znepokojeně neptá na založení rodiny. Do všeho se nadšeně hrnul, kromě párového života „na vážno“, prostě klasický single...

Je tmavooký, se širokým úsměvem. Už má míň vlasů, chytil z rychlého řídnutí komplex, zvykl si na čepice. Po boku své nové přítelkyně a „módní poradkyně“ se změnil, napřed trochu zanedbaný, pak osobitý v neformálním oblečení, žádný kravaťák. Ohrnuje nos nad vším snobským. Jednou jsem mu pořídila sluneční brýle značky Lacoste – ne kvůli logu na postranici, ale protože se mi zkrátka líbily. Jen nad nimi mávl opovržlivě rukou... Vystudovaný učitel fotografie se smyslem pro detail, trpělivý, často ho upoutá věc, která by mě asi jinak nezastavila. Kromě výuky španělštiny dělá vždy se vší vervou souběžně na několika

kreativních projektech: fotí, natáčí krátké filmy, píše povídky. Chodíme často do kina, pouštíme si videa, čteme stejné knížky. S Pablem se člověk nenudí, má plány, spřádá nové aktivity. Všechno nás oba posunuje dál.

I naše komunikace je svérázná... Specifický mix česko-španělštiny. Vyrůstali jsme v docela jiných světech, hodně si povídáme o dětských hrách, pohádkách, jaké zážitky byly podobné a co vůbec ne. Odlišné vyrůstání kluka a holky z daleka – mentalita je jinde, naše země jsou jinde, daleko od sebe. Ale spojují nás stejné emoce a pocity... I totožný názor na barvy: ty naše jsou modrá a oranžová, nádherný duet oblohy a slunce. Vyráželi jsme skoro denně do společnosti, ale chtěla jsem si také povídat jen s Pablem, u láhve, o samotě. Je všude vítaný, trochu herec, trochu bavič. Někdy jsem na ty haldy kamarádů až žárlila. Jeden velký výlet, velký mejdan, až na výjimky věc veřejná. Na chvíle intimity skoro nebyl čas. Když už na ně došlo, byla to svérázná romantika.

Na jaře, po několika měsících, co jsme spolu, dorazí z Pablovy domovské jihošpanělské Eldy smutná zpráva: maminka má rakovinu! Bohužel se na diagnózu přišlo moc pozdě. A vyhlídky? Neradostné. Pablo je velmi skleslý, rychle odletí na návštěvu do nemocnice, kde už ho maminka vnímá jen napůl.

Po několika dnech zemře... Od té doby Pablo stále zvažuje, jestli má dál zůstat v Praze. Rodinu a nejlepší kamarády má ve Španělsku. A život je přece tak křehký! S maminkou měl spoustu společných plánů, chtěl nás brzy seznámit... Kolikrát odhadoval, jak bychom si rozuměly. Nakonec ale jen v létě položím na její hrob kytičku.

Ve svém rodném městečku mě Pablo během prvních návštěv s nadšením představuje všem nejlepším kamarádům: „To je Tereza, moje holka!“ Nikdo z nich mu evidentně nevěří, myslí si své. Po takových letech se tenhle světoběžník a jasný single zakoukal do Česky! Brzy si je ovšem, stejně jako členy Pablovy početné rodiny, získám. A na začátku nového školního roku mu, už v Praze, navrhnou, aby se ke mně přestěhoval. Do bytu po babičce, v centru, hned za rohem od jazykové školy, kde tehdy učil a kde jsme se poznali.

Nechtěl, vysvětloval mi, že se na tak zásadní krok necítí. Je mu takhle moc dobře, ale zatím se nechce natolik vázat. Polknu naprázdno: vždyť mu táhne na čtyřicítku! Nakonec ho respektuju a volný pokoj pronajímám jedné známé. Pablo zatím dál bydlí se sympatickým lesbickým párem, později s několika kamarády, všechno pokračuje ve stejném studentském, velmi bohémském stylu, se všemi plusy i minusy. Dlouho odolává, mrštně uhýbá

i před seznámením s mámou a Jirkou. Všechno, co souvisí s posunem z jeho single pozice, zatím vetuje.

Věděla jsem ale, kdy naši budou v kavárně kina Lucerna. Pablo, zatím „pan Neviditelný“, tam jednou večer podal mámě zezadu růži. A bylo to. I když máma často s nadsázkou opakovala: Nemusím poznat všechny tvé chlapece, vídali se spolu rádi. Tak si sedli, že jsme dokonce všichni společně strávili Štědrý večer. Zdá se, že se moje rodina postupně smiřuje i s mou možnou potulnou existencí...

Časem se Pablo přestěhoval z Vinohrad do garsonky na Žižkově, kde se chodí na roh se džbánem pro pivo a pokuřuje se v okně. Jednou pozval Jirku s mámou do svého království na tradiční *paellu*, ta se ovšem skoro nekonala, protože roztržitý Pablo zapomněl v tramvaji pro recepturu zásadního králíka! Sehnat v Praze králíka nebylo jednoduché, mívali ho jen občas nebo v jednom řeznictví na objednávku. Pablo rychle zavolal na Ztráty a nálezy a svou úsměvnou češtinou vysvětlil svůj problém operátorce. Zvládli to promptně a s nadhledem: igelitku s podezřelým obsahem (o kterou žádný cestující evidentně nejevila zájem) zachránil na konečné řidič, který ji Pablovi o pár desítek minut později předal na stejné zastávce,

jen v opačném směru... *Paella* s točeným pivem byla prvotřídní.

V následujících měsících se v našich diskuzích opakovaně vynořovala myšlenka na společný přesun do Španělska. Ještě vloni na podzim jsem váhala a ptala se, jestli si uvědomuju, kam se řítím. Vím přesně, kdy padlo definitivní rozhodnutí o Španělsku – po rodinné oslavě mých třicátých narozenin. Konala se opožděně, až v listopadu. Sešli jsme se v kavárně Louvre, ve velmi komorním obsazení, oba mí rodiče se svými novými partnery, moje teta Jarmila a já. Jirka, mámin manžel, se po prvotních rozpacích postaral o neformální konverzaci, byla jsem mu za to vděčná... Dostala jsem dva pugéty a obálku s velkorysým příspěvkem na pečlivě vybraný notebook, který stál v luxusním vybavení fakt hodně. Nová alfa i omega mého podnikání. Po kolečku gratulací a přípitku, během čekání na objednané jídlo, najednou nastalo ticho. Až se ozvala Jarmila, odjakživa trochu příkrá a na mě naježená: „Takže to máš jasné se Španělskem? Co když ti to s Pablem nevyjde? Nedávno jsi přece naznačovala, že vám to úplně neklape...“ Snažila jsem se napjatou atmosféru odlehčit: „Když to nevyjde s Pablem, najdu si Pedra!“ Mámin Jirka pak zase zachránil situaci a elegantně řeč přesměroval na španělské jídlo, můj táta Tomáš se hbitě